

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VRHOVNO
SODIŠČE

I Ips 29346/2017 - 222

VIŠJE SODIŠČE V MARIBORU

Projeto neposredno po pošti navadno - priporočano
v _____ (zvodih z(s) _____ pril. in _____) nadpisni dne

-3. 01. 2022

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

pisnogo je točkirano z EUR _____ poslano priporočeno na rokopis dne
sodno, upr. taksa tolikov je premla za _____ EUR - prejeto brez takse prejeto
vrednosti (denar, takse, vrednotnice in pod.) Podpis pristojnega delovni sodišče:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali vrhovne sodnice in sodnika Branko Masleša kot predsednik ter Marjeta Švab Širok, Barbara Zobec, mag. Kristina Ožbolt in Mitja Kozamernik kot člani,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Maše Hribar kot zapisnikarice,

v kazenski zadevi zoper obsojenega: **ALAN BUKOVNIK**, zaradi kaznivega dejanja po **prvem odstavku 261. člena Kazenskega zakonika**,

o **zahtevi za varstvo zakonitosti** obsojenčeve zagovornice Irme Pavlinič Krebs, odvetnice v Kotljah, zoper sodbo Višjega sodišča v Mariboru II Kp 29346/2017 z dne 7. 4. 2020, v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Mariboru I K 29346/2017 z dne 16. 12. 2019,

na seji **9. decembra 2021**

REPUBLIKA
SLOVENSKÁ
V. R. H. O. V. H. O.
S. O. D. I. S. T. A.
S. O. D. I. S. T. A.

1. Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

SOPRA

VÝHRAU LUDSIVA

Príloha č. 1
Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

Príloha č. 1
Príloha č. 1

RAZSODILO:

- I. Zahteva za varstvo zakonitosti se zavrne.
- II. Obsojenec je dolžan plačati sodno takso v znesku 700,00 EUR.

OBRAZLOŽITEV:

A.

1. Okrožno sodišče v Mariboru je s sodbo z dne 16. 12. 2019 obsojenega Alana Bukovnika spoznalo za krivega kaznivega dejanja jemanja podkupnine po drugem odstavku 261. člena Kazenskega zakonika (v nadaljevanju KZ-1). Izreklo mu je pogojno obsodbo, v kateri je določilo kazen zapora eno leto in pet mesecev s preizkusno dobo tri leta ter denarno kazen v višini sto dnevni zneskov, kar znaša 6.800,00 EUR, za katero je odločilo, da se izvrši in odločilo tudi o načinu njene izvršitve, če se ne bo dala niti prisilno izterjati. Višje sodišče v Mariboru je s sodbo z dne 7. 4. 2020 zavrnilo pritožbi obsojenčeve zagovornice in okrožnega državnega tožilca in sodbo sodišča prve stopnje potrdilo. Obe sodišči sta obsojencu naložili plačilo sodne takse, prvostopenjsko sodišče pa tudi stroškov postopka in nagrado ter potrebne izdatke pooblaščenca oškodovanca.
2. Zoper pravnomočno sodbo zahtevo za varstvo zakonitosti vloga obsojenčeva zagovornica zaradi kršitve kazenskega zakona po 2. točki prvega odstavka 370. člena Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP) v zvezi s 1. in 2. točko 372. člena ZKP, bistvenih kršitev določb kazenskega postopka po 1. točki prvega odstavka 370. člena ZKP v zvezi z 11. točko prvega odstavka 371. člena ZKP in zaradi drugih bistvenih kršitev določb kazenskega postopka, ki so vplivale na zakonitost sodne odločbe po drugem odstavku 371. člena ZKP, uveljavlja pa tudi kršitev členov 22 in 25 Ustave Republike Slovenije. Predlaga, da Vrhovno sodišče pravnomočno sodbo spremeni in obsojenca oprosti očitane kaznivega dejanja oziroma podrejeno, da sodbo razveljavi in zadevo vrne v novo odločitev ali sojenje sodišču prve ali druge stopnje. Bistvo zahteve je v trditvi, da obsojenčevo ravnanje ne izpolnjuje zakonskih znakov kaznivega dejanja terjanja odkupnine, ne pomeni objektivne koristi za občino, saj bi premoženje zgolj spremenilo pojavno obliko, po stališču zahteve bi moralo biti v izreku opisano, zakaj naj bi takšno ravnanje pomenilo korist in ne zadoščajo navedbe v obrazložitvi sodbe. Sodbama očita še pomanjkljivost obrazložitve.

3. Na zahtevo za varstvo zakonitosti je odgovoril vrhovni državni tožilec mag. Jože Kozina. Po njegovi oceni so vlagateljčini očitki prvenstveno uperjeni zoper sodbo sodišča druge stopnje, ki naj se ne bi dovolj podrobno opredelilo do pritožbenih navedb, ki se nanašajo na izpovedbe oškodovanca, prič, obsojenca, elektronskih sporočil, telefonskih pogovorov, okoliščin sklenitve pogodbe, lastništva stavbe, premoženjske koristi, krivde in glede odločbe o kazenskih sankcijah. Vlagateljica s tem pod videzom procesnih kršitev uveljavlja nedovoljen razlog zmotno oziroma nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja. Vrhovni državni tožilec citira in povzema sodno prakso, skladno s katero je standard obrazloženosti sodbe pritožbenega sodišča nižji. Če sodba sodišča prve stopnje vsebuje razloge o odločilnih dejstvih in sodišče druge stopnje tem samo pritrdi, ni mogoče trditi, da je podana bistvena kršitev določb kazenskega postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Ta bi bila podana samo, če niti v sodbi sodišča prve stopnje, niti v sodbi pritožbenega sodišča sploh ne bi bilo razlogov o odločilnih dejstvih. Po stališču vrhovnega državnega tožilca zahteva vsebinsko problematizira zgolj in izključno dejansko stanje, zato predlaga, da Vrhovno sodišče zahtevo zavrne kot očitno neutemeljeno v skladu z drugim odstavkom 425. člena ZKP.
4. Odgovor vrhovnega državnega tožilca je bil vročen obsojencu in njegovi zagovornici. Ta se je o odgovoru izjavila, nasprotuje stališču vrhovnega državnega tožilca, da zahteva problematizira izključno dejansko stanje. Ponovila je, da zahteva uveljavlja tako kršitev kazenskega zakona, kakor tudi kršitev določb kazenskega postopka ter Ustave Republike Slovenije.

B - I.

5. Glede na vsebino zahteve za varstvo zakonitosti Vrhovno sodišče uvodoma poudarja, da je to izredno pravno sredstvo mogoče vložiti le iz razlogov, navedenih v 1. do 3. točki prvega odstavka 420. člena ZKP in sicer zaradi kršitve kazenskega zakona, drugih bistvenih kršitev določb kazenskega postopka iz prvega odstavka 371. člena ZKP in zaradi drugih kršitev določb kazenskega postopka, če so te vplivale na zakonitost sodne odločbe. Kot razlog za vložitev zahteve je izrecno izključeno uveljavljanje zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja (drugi odstavek 420. člena ZKP), to je navajanje pomislekov, da odločilna dejstva, na katerih neposredno temelji uporaba prava, niso pravilno ali v celoti ugotovljena. Na kršitve iz prvega odstavka 420. člena ZKP se sme vložnik sklicevati samo, če jih ni mogel uveljavljati v pritožbi ali če jih je uveljavljal, pa jih sodišče druge stopnje ni upoštevalo (peti odstavek 420. člena ZKP). To pomeni, da mora biti pravno sredstvo izčrpano ne le formalno (z vložitvijo pritožbe) temveč tudi materialno (vsebinsko).

B – II.

6. Obsojenec je bil spoznan za krivega, da je zato, da bi kot župan v imenu občine z zavodom Domania podpisal koncesijsko pogodbo, zahteval, da zavod odkupi več poslovnih prostorov v lasti občine, v skupni vrednosti 90.060,80 EUR. Obsojenec je bil tako spoznan za krivega kaznivega dejanja jemanja podkupnine po drugem odstavku 261. člena KZ-1 v izvršitveni obliki, da je kot uradna oseba za to, da bi v mejah svojih uradnih pravic opravil dejanje, ki bi ga tudi sicer moral opraviti, za drugega (občino) zahteval kakšno drugo korist.
7. Zahteva kršitev kazenskega zakona po 1. točki 372. člena ZKP uveljavlja s trditvijo, da zahteva obsojenca, kot je opisan v izreku pravnomočne sodbe ne pomeni izvršitvenega ravnanja terjanja podkupnine, ker da v opisu niso navedena nikakršna dejstva in okoliščine, na podlagi katerih bi bilo mogoče zanesljivo sklepati, da bi bil zahtevan odkup prostorov za občino koristen ter v čem naj bi se kazala ta korist. To je razvidno šele iz obrazložitve sodbe, kar naj bi po mnenju vložnice predstavljalo tudi kršitev postopka iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP.
8. Pravna teorija poudarja, da je objekt kazenskopravnega varstva korupcijskih kaznivih dejanj korektno izvajanje oblastnih funkcij in pravilno izvrševanje pooblastil, ki jih pravni red daje nekaterim kategorijam oseb oziroma poklicev. Kazniva dejanja zoper uradno dolžnost in javna pooblastila dejansko pomenijo zlorabo oblasti in zajemajo inkriminacije različnih oblik zlorabe uradnega položaja s strani uradnih oseb. Objekt kazenskopravnega varstva te skupine kaznivih dejanj je interes celotne družbe in vsakega posameznika za čisto, pravilno in zakonito delovanje državnih organov in drugih služb, ki delujejo v javnem interesu, ker te samo tako izpolnjujejo svojo družbeno funkcijo – interes državljanov, da te službe pravilno in zakonito delujejo. Za izvršitveno ravnanje zahtevanja (terjanja) podkupnine se zahteva, da storilec svoje izrecno ali konkludentno enostransko izjavo, da zahteva podkupnino kot protiuslugo za neko storitev, posreduje oziroma naznani potencialnemu dajalcu koristi, ali pa osebi, ki zanj deluje. Enostranska izjava uradne osebe, da želi podkupnino, torej zadostuje za obstoj kaznivega dejanja. V podkupnino lahko spada vsaka korist, na kateri prejemnik koristi nima nobenega pravnega zahtevka in ki objektivno izboljšuje njegov gospodarski pravni ali tudi samo osebni položaj.¹
9. Inkriminacijo jemanja in terjanja podkupnine v domače kazensko pravo so narekovale sprejete mednarodne zaveze, to je ratifikacija Kazenskopravne konvencije Sveta Evrope, tako imenovane Strasbourške konvencije z dne

¹ H. Devetak, komentar k 261. členu KZ-1 v Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika KZ-1, 3. knjiga (ur. D. Korošec in drugi), Uradni list RS in PF Univerze v Ljubljani, Ljubljana, 2019, stran 107 do 118.

22. 6. 1998 in njen Dodatni protokol, Konvencije OECD o boju proti podkupovanju tujih javnih uslužbencev v mednarodnem poslovanju z dne 21. 11. 1997 ter Konvencije Združenih narodov proti korupciji z dne 31. 10. 2003. Vse navedene pravne podlage korupcijo definirajo kot „kakršnokoli nedovoljeno korist“ (člen 12 Strasbourške konvencije), „nedovoljena denarna ali druga korist“ (1. člen konvencije OECD) oziroma „nedovoljena korist“ (člen 15 točka 5. Konvencije združenih narodov). V slovenski pozitivni zakonodaji je pojem korupcije opredeljen v Zakonu o integriteti in preprečevanju korupcije. Ta v 1. točki 4. člena določa, da je „korupcija vsaka kršitev dolžnega ravnanja uradnih in odgovornih oseb v javnem ali zasebnem sektorju, ... zaradi neposredno ali posredno obljubljenе, ponujene ali dane oziroma zahtevane, sprejete ali pričakovane koristi zase ali za drugega“.

10. Iz povzetega izhaja, da je zakonski znak „kakšna druga korist“ kot ena od izvršitvenih oblik kaznivega dejanja jemanja podkupnine po 261. členu KZ-1 tako bistveno širši od „protipravne premoženjske koristi“, kot jo sicer opredeljuje kazenski zakon. Ta zakonski znak zajema kakršnokoli zlorabo oblastnih funkcij na način, da bi uradna oseba zato, da bi opravila uradno dejanje, karkoli zahtevala v zameno, ne da bi za to imela pravno podlago.²
11. V konkretnem primeru bi zakonito izvajanja funkcije župana, ki je edini pristojen za podpis koncesijske pogodbe, od obsojenca terjalo, da z izbranim koncesionarjem podpiše koncesijsko pogodbo, ne da bi to pogojeval s kakršnimikoli dodatnimi aktivnostmi koncesionarja. Obsojenec je s tem, ko je podpis koncesijske pogodbe pogojeval z odkupom poslovnih prostorov v lasti občine, za občino zahteval korist, kar zadošča za zaključek, da je funkcijo župana zlorabil in s tem izpolnil zakonske znake kaznivega dejanja jemanja podkupnine po drugem odstavku 261 člena KZ-1. Ob upoštevanju, da je objekt kazensko pravnega varstva zakonito opravljanje oblastne funkcije, ni potrebno, da so v izreku sodbe opisane okoliščine, zakaj terjana koristi za drugega objektivno pomeni korist. Zadošča, da je to navedeno v razlogih sodbe. Prvostopenjsko sodišče je v točki 30 obrazložilo, da je bila občina v slabem finančnem stanju in bi se s tem rešila likvidnostnih težav. Tako očitana kršitev kazenskega zakona ni podana.
12. Zahteva se v podkrepitev stališča, da obsojenčevo ravnanje ne izpolnjuje zakonskih znakov zahtevanja podkupnine, sklicuje na dve sodbi Vrhovnega sodišča, ki pa za obravnavano zadevo nista relevantni. V sodbi I Ips 52444/2012 je Vrhovno sodišče presodilo, da delovanje z namenom pripisovanja zaslug ne predstavlja konkretizacije zakonskega znaka nepremoženjske koristi. V obravnavanem primeru se obsojencu očita terjanje premoženjske koristi, zato

² Takšnemu stališču pritrjuje tudi primerjalno pravna sodna praksa. Vrhovno sodišče Nemčije (BGH), ki jo zavezujejo iste Konvencije, kot naša država, je v zadevi 4 StR 475/82 z dne 10.3.1983 razsodilo, da je tudi ravnanje uradne osebe, ki je storitev dejansko opravila in zato prejela plačilo, šteti kot podkupnino, vkolikor je bila za izvajalca storitve izbrana iz razloga, ker opravlja določeno oblastveno funkcijo.

zadevi nista primerljivi. Ob sklicevanju na sodbo I Ips 93283/2010, to je nosilno odločbo, s katero je Vrhovno sodišče spremenilo pravne standarde za opis kaznivega dejanja poslovne goljufije, zahteva ne pojasni, v čem naj bi bila primerljiva za obravnavano zadevo.

13. V zvezi z vprašanjem, ali je obsojenčevo ravnanje, ko je podpis koncesijske pogodbe pogojeval z odkupom poslovnih prostorov, ustreza zakonskemu znaku kaznivega dejanja terjanja podkupnine, zahteva prvostopenjskemu sodišču neutemeljeno očita tudi kršitev 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP. Trdi, da razlogi sodbe nasprotujejo izreku, kjer ni navedeno, da bi občina izkupiček porabila za poravnavo dolgov, kakor tudi, da sodba nima razlogov o tem, da je bila občina Radlje ob Dravi v kritičnem obdobju izključna lastnica poslovnih prostorov, ki so predmet tega postopka. O slednjem ima prvostopenjska sodba obsežne razloge v točki 30 na straneh 19. in 22. Navedba v obrazložitvi sodbe, da je imela občina v kritičnem obdobju finančne težave in bi izkupiček porabila za poravnavo dolgov, ne nasprotuje izreku, da je zahteva po odkupu poslovnih prostorov od občine, predstavljala za občino premoženjsko korist. S tem sodba tudi navaja razloge, zakaj bi s strani obsojenca pogojevano ravnanje pomenilo korist za občino. Zahteva nasprotuje tudi dokazni presoji, da je občina imela likvidnostne težave in je bila izključna lastnica poslovnih prostorov, ki so predmet tega kazenskega postopka. S tem ne uveljavlja nobene od zatrjevanih kršitev kazenskega zakona, temveč nedovoljeno nasprotuje dokazni presoji prvostopenjskega sodišča. Tudi z očitkom, da se je drugostopenjsko sodišče do teh pritožbenih navedb opredelilo le pavšalno, s čimer pritožbenemu sodišču smiselno očita kršitev 395. člena ZKP, zahteva po vsebini nedovoljeno izpodbija dokazno presojo. Pritožbeno sodišče se je do izpostavljenih pritožbenih navedb opredelilo v točkah 9, 11 in 15 sodbe, pri čemer je skladno z ustaljeno sodno prakso, da je standard obrazloženosti drugostopenjskih sodišč nižji od prvostopenjskih in da zadostuje, da drugostopenjsko sodišče razlogom prvostopenjskega, če se z njimi strinja, pritrdi.³ V pritožbi ni bilo uveljavljano, da župan ni pristojen za prodajo nepremičnin, temveč je to v pristojnosti občinskega sveta, zato je zahteva v tem delu materialnopravno neizčrpana.
14. Kršitev kazenskega zakona zahteva uveljavlja tudi s trditvijo, da župan ni bil zavezan podpisati koncesijske pogodbo in tako ni podan zakonski znak, da je terjal podkupnino za to, da bi „opravi uradno dejanje, ki bi ga tudi sicer moral opraviti“. V izreku pravnomočne sodbe je opisano, da bi obsojenec koncesijsko pogodbo moral podpisati na podlagi določil prvega odstavka 19. člena Pravilnika o koncesijah na področju socialnega varstva (v nadaljevanju Pravilnik) ter prvega in drugega odstavka 11. člena Odloka o podelitvi koncesije za izvajanje javne službe Pomoči družin na domu v Občini Radlje ob Dravi z dne 7. 12. 2015 (v nadaljevanju Odlok).

³ Primerjaj sodbe I Ips 26180/2014 z dne 16. 3. 2017; I Ips 31885/2014 z dne 23. 8. 2018 in I Ips 19807/2016 z dne 5. 3. 2020.

15. Odlok v IV. Poglavju ureja postopek podelitve koncesije. Določeno je, da župan imenuje tričlansko komisijo za podelitev koncesije in objavi javni razpis. V nadaljevanju je določeno, da občinska uprava z upravno odločbo podeli koncesijo najugodnejšemu ponudniku, v 11. členu pa, da koncedent in izbrani koncesionar pogodbo skleneta najkasneje v roku trideset dni po dokončnosti odločbe, pri čemer pogodbo v imenu koncedenta podpiše župan. V Pravilniku je v točki 19 določeno, da koncedent in koncesionar vsebino pogodbe uskladita skladno s pogoji, ki so bili objavljeni na razpisu in jo podpišeta v roku šestdeset dni od vročitve odločbe o koncesiji. V dokaznem postopku je bilo ugotovljeno, da je bila odločba o imenovanju koncesionarja dokončna, pogodba usklajena in s strani koncesionarja podpisana. Nižji sodišči sta presodili, da je bil obsojenec kot župan koncesijsko pogodbo dolžan podpisati, ne glede na to, da nikjer ni predvidena sankcija za primer, da koncedent pogodbe ne podpiše. Pri tem sta se oprli na določbo drugega odstavka 11. člena Odloka, ki določa, da „Pogodbo v imenu koncedenta podpiše župan“ (točka 25 do 29 sodbe sodišča prve stopnje, točka 15, stran 9, sodba sodišča druge stopnje).
16. Stališčema nižjih sodišč, da je podpis koncesijske pogodbe šteti kot uradno dejanje, ki ga je bil glede na pooblastilo dolžan opraviti, pritrjuje tudi pravna teorija. Ta navaja, da je za uradna dejanja uradnih oseb šteti tudi druga njihova ravnanja, ki jih morajo opraviti na podlagi zakona ali podzakonskega predpisa v okviru svojih službenih pooblastil oziroma nalog (tako imenovana pravno vezana ravnanja uradnih oseb, praviloma po vnaprej predpisanem postopku). Gre za dejanja, ki splošno gledano spadajo v krog službenih pooblastil, ki jih konkretna uradna oseba ima oziroma spadajo v njene službene naloge in dolžnosti, ki so torej v njeni pristojnosti.⁴ Nižji sodišči sta tako pravilno presodili, da določba drugega odstavka 11. člena Odloka, ki določa, da pogodbo v imenu koncedenta podpiše župan, pomeni, da je bil obsojenec kot župan s podzakonskim aktom pooblaščen za podpis pogodbe, torej da je podpis šteti v krog njegovih službenih pooblastil. Poudariti je, da je podzakonski predpis pooblastilo za podpis koncesijske pogodbe podelil samo županu. Navedeno pomeni, da je bil obsojenec edini, ki je pogodbo o podelitvi koncesije lahko veljavno podpisal oziroma sklenil in gre tako nedvomno za uradno dejanje, ki ga je bil dolžan opraviti.
17. Zahteva v zvezi z navedenim prvostopenjskemu sodišču očita še kršitev 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP s trditvijo, da je zaključek prvostopenjskega sodišča, da je koncesionar pogodbo podpisal, zmoten. S temi navedbami zahteva pod videzom procesne kršitve dejansko nasprotuje dokazni presoji prvostopenjskega sodišča iz točke 12 sodbe. Enako velja glede očitka drugostopenjskemu sodišču, da je na pritožbene navedbe odgovorilo zgolj pavšalno, saj je le-to v točki 15 na strani 9 pritrdilo razlogom prvostopenjskega sodišča.

4 H. Devetak, Komentar h členu 261 KZ-1 Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika KZ-1, 3. knjiga (ur. D. Korošec in drugi), Uradni list RS in PF Univerze v Ljubljani, Ljubljana, 2019, stran 123, točka 67

18. S trditvami, da pritožbeno sodišče ni vsebinsko odgovorilo na pritožbene navedbe, s katerimi je pritožnica grajala dokazno oceno prvostopenjske sodbe glede izpovedbe oškodovanca, ki se nanaša na vsebino obeh sestankov z obsojencem in telefonskim razgovorom z njim, da so elektronska sporočila obremenjujoča za obsojenca, da je bila v kritičnem času občina Radlje ob Dravi izključna lastnica sporne nepremičnine, ter dokazno presojo ročnega zapisa v prilogi A19, kjer je več zapisov in na koncu obkrožen znesek 90.060,80 EUR, da je prvostopenjsko sodišče napačno ocenilo izpovedbo priče Brigitte Recik Špari in presodilo, da izpovedbo razbremenilnih prič ni verodostojna, ter graja obrazložitev odločbe o krivdi, zahteva pod videzom kršitve 395. člena ZKP, kakor tudi 22. člena Ustave RS, ki opredeljuje pravico do enakega varstva pravic in 25. člena Ustave RS, ki opredeljuje pravico do pravnega sredstva, izraža nestrinjanje z v postopku ugotovljenim dejanskim stanjem, kar skladno z določbo drugega odstavka 420. člena ZKP ni dovoljen razlog za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti. Pritožbeno sodišče se je do vseh v zahtevi povzetih pritožbenih navedb opredelilo in sicer do dokazne presoje prvostopenjskega sodišča in verodostojnosti dokazov v točki 15, do izpovedbe oškodovanca pa tudi v točki 6 in 8, do odločbe o krivdi pa v točki 10. Enako velja glede trditve zahteve, da sodbi nimata razlogov o tem, zakaj ne sledita zagovoru obsojenca, da je predstavniku oškodovanca predstavil zgolj poslovno priložnost odkupa nepremičnin, ni pa zahteval odkupa le-teh. Prvostopenjsko sodišče je obsojenčev zagovor zavrnilo s sklicevanjem na izpovedbo oškodovanca, ki ji je v celoti sledilo in jo izčrpno povzelo v točki 12, dokazno presodilo pa zlasti v točkah 13 in 23 sodbe, čemur je pritožbeno sodišče pritrdilo v točki 15 na strani 8 sodbe. Zahteva sicer pravilno povzema, da je pritožbeno sodišče v točki 6 zapisalo, da je izpovedba oškodovanca potrjena tudi z izpovedbo Zdenke Vrban Buzeti, ki v kazenskem postopku ni bila zaslišana. Vendar iz povzete vsebine izpovedb prič v tej točki jasno izhaja, da je pritožbeno sodišče presodilo izpovedbi prič Romana Buzetija in Tjaše Breg in je tako zapis imena priče Vrban Buzeti šteti kot očitno pisno pomoto, ki ni pravno relevantna. Da si je s strani oškodovanca najete poslovne prostore ogledala Brigita Recek Špari in ne obsojenec, kot je napačno zapisalo drugostopenjsko sodišče, prav tako ni odločilnega pomena. Za presojo o obsojenčevi krivdi je odločilno, ali je obsojenec podpis koncesijske pogodbe pogojeval z izjavo o zavezi k odkupu nepremičnin in ne, katere poslovne prostore je predstavnik oškodovanca najel. Tudi v delu, kjer zahteva napada obsojencu izrečeno kazensko sankcijo, zahteva ne presega nestrinjanja z izrečeno kazensko sankcijo, s čimer ne uveljavlja nobenega od dopustnih razlogov za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti.

C.

19. Vrhovno sodišče je ugotovilo, da v zahtevi za varstvo zakonitosti uveljavljane kršitve niso podane, deloma pa je bila zahteva vložena tudi iz razloga zmotne ugotovitve dejanskega stanja, deloma pa materialnopravno neizčrpana, zato jo je v skladu z določilom 425. člena ZKP, zavrnilo.
20. Obsojenčeva zagovornica z zahtevo za varstvo zakonitosti ni uspela, je Vrhovno sodišče na podlagi določbe 98a člena ZKP, ob upoštevanju premoženjskega stanja, kot je bilo ugotovljeno pred nižjima sodiščema, obsojencu na podlagi tarifnih števil 7113, 71113, 7119 in 7152 Zakona o sodnih taksah, naložilo plačilo sodne takse v znesku 700,00 EUR, ki po oceni Vrhovnega sodišča ne bo ogrozilo preživljanja obsojenca.

Ljubljana, 9. december 2021

Zapisnikarica:

Maša Hribar, l.r.

Predsednik senata:

Branko Masleša, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom.
Podpis pristojnega delavca sodišča.